

Krisztus a mi igazságunk

Doktori vizsga a Károli Gáspár Református Egyetemen

Hát az év munkáimját

koronázta be a Károli Gáspár Református Egyetem doktori tanácsa azzal, hogy 2007. november 5-én Cum Laude minősítéssel odaítélte a doktori fokozatot (PhD) Szilvási Józsefnek. Testvéreink 2000-ben kezdte a doktori programot, ami körülírta: a doktori iskola elvégzéséből, valamint az értekezés megírásából és megvédéséből. Szilvási József az iskolát 2005-ben fejezte be, dolgozatában Krisztus a mi igazságunk címmel a hit hitelteli megigazulását értekezett.

Nemcsak Szilvási József személyes sikere volt e dolgozat, hanem kivételes alkalom volt arra is, hogy a református teológia tudós szakemberei jobban megismerjék az adventista egyház teológiai tanításait. Azok, akik a dolgozatot elolvasták, és részt vettek a vitában, nem mondhatják továbbá, hogy a hetednapos adventisták a szombat megőrzésétől vagy a tiszta étel fogyasztásaitól vagy a virágok elvetésétől. Ha van olyan tantétel, mely drágá az adventista embereknek, az nem más, mint e rövid hitvallás: Krisztus a mi igazságunk. Több mint száz éve vitázunk arról, hogy mi e hitvallás jelentése, de senki sincs kétségbeesett, aki megkérdőjelezné jelentőségét.

Szilvási József értekezésének két zenete van:

A hit hitelteli megigazulását szentírás zenetét

1888-ban az adventista világszervezet minneapolisban hármas igehirdető adta elő: Ellet J. Waggoner, Alonzo T. Jones és Ellen G. White. Az adventista kézikönyv szerinti hármas igehirdető teológiai felfogása egységes volt. Értékeik elemzése azonban arról győzt meg bennünket, hogy hármas, hármas kézikönyv hagyományt jelentettek meg:

1. Ellet J. Waggoner - aki szolgálatának jelentős részét Nagy-Britanniában töltötte - egyre jobban elcsúszott a megigazulását szentírás tanítás anglikán értelmzése felé, és feltehetően az oxfordi mozgalom is hatott rá.

2. Alonzo T. Jones, aki mindvégig

Észak-Amerikában tevékenykedett, a metodista megszentelődési mozgalom hatása alá került, és karizmatikus attitűdéről tett tanúbizonyságot.

3. Ellen G. White viszont, aki a sorsdöntő

minneapolis konferencia előtt Európában, majd azt követően

Ausztráliában élt, és az előbbi két igehirdetőnél fogókonyabb volt a reformációjá

fő Áramlatainak eszmái iránt, egy sokkal kiegyensúlyozottabb és szisztematikusabb szemléletet káprvetett a megigazulásra szűtan-tájs ártelmezésben.

Waggoner és Jones teológiártáneti árdemei megárdőjelezhetetlenek, tan-tá tekintályket azonban kárdéssé teszik azok a távedések, melyek káprvetkezében mindketten elsodrúdtak az adventistáktá. Ellen G. White teológiártáneti szerepén tá, á-ráisaival - melyek nem helyettesé-tik, de elősegé-tik a hit általi megigazulásra szűtan-tá Ázenet áragondolásait - ma is hasznos átmutatásokat adhat az adventisták számára e kárdéssben.

A dolgozat máisodik eredménye az ádvásság elnyerésének ártárá (ádvrend) szűtan-tájs. A hetednapi adventisták - a metodisták hatására, valamint Pál egyik kijelentésének angol fordá-tájsait fálreártve - sokáig azt vallották, hogy a megigazulás csupán a mált bűneinek bocsánatát jelenti. Az ádvásság elnyerésének lápcsőfokait egyenes vonalon ábrázolták valahogy á-gy: bűnbánat, megtárs, ájjászűletés, megigazulás, mint a máltban elkáprvetett bűnök bocsánata, megszentelődés, tákáletesség, megdicsőüléss vágá ádvásság.

E szemlélet káprvetkezében háttábe szorult az a gondolat, hogy a kereszty nemcsak a máltban, hanem a jelenben, sőt az eljávendő á-téletben is azt a ruhát viseli, amit Krisztustá kapott, tehát a megigazulás egés áletáinket átfogja. Ha mártani ábráin szeretnánk kifejezni ezt a bibliai igazágot, akkor nem elég egyetlen egyenes vonalon, hanem káprhuzamos egyenesen kell azt elhelyeznánk:

A bűnös hit általi káprzásságbe kerül Krisztussal. Ezt az igazágot Pál apostol a áKrisztusban", illetve a áKrisztus bennem" és a áKrisztussal egyátt" kifejezésekkel á-rta le: ázaz ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jázusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bálcességé, igazággá, megszentelődésé és megválítássa" (1Kor 1:30). áKrisztussal egyátt keresztre vagyok feszá-tve: tábbé tehát nem án álek, hanem Krisztus ál bennem; azt az áletet pedig, amit most testben álek, az Isten Fiában valá hitben álem, aki szeretett engem, és ánmagát adta ártém" (Gal 2:20).

A Krisztussal valá káprzásságnek káprzetlen áldása van: a megigazulás, melynek során Isten a há-vő embernek tulajdoná-tja Krisztus igazágit; illetve a megszentelődés, miáltal Isten Leleke kiábrázolja a há-vőben Krisztus kápmásait. E kápr tapasztalat, amit a tulajdoná-tt és a rászesé-tett igazáig fejez ki, organikus egyságet alkot a há-vő áletében: elválaszthatatlanok egymásta.

A megigazulás és a megszentelődés, mint egymás mellett haladá prhuzamos vonalak elvezetnek bennáinket a megdicsőülésshez, amikor beteljesedik bennáink Krisztus igazága: ázsá hajtozunk magunkban, vájra a fiágra, testáink megválítássa. Mert ádvásságá reményságre szű. Viszont az a

reményeség, amelyet már látnak, nem is reményeség; hiszen amit lát valaki, azt miért kellene remélnie? Ha pedig azt látjuk, amit nem látunk, akkor állhatatosággal várjuk" (Róm 8:23-25).

Milyen következtetéseket vonhatunk le a megigazulás és megszentelés ilyen értelmezéséből? A megigazulás és a megszentelés párhuzamos szemlélete megív bennünket a csüggedéstől, és megerősít az ívbizonyosságban.

Szilvási József e szavakkal fejezte be

örtekezésének végelmét: "Nem gondolom, hogy ez a dolgozat megoldotta volna a hit

ítali megigazulás és szeszesség kérdését az adventista teológiában. Nem tettem mást,

mint elhívtam a fegyvernyt, hogy megláthassuk, mekkora kincs van itt, és mekkora

feladat áll előttünk, hogy a felszínre hozzuk és hasznosítsuk azt. Azért

imádkozom, hogy a Mindenható Isten keldjén jobban munkásokat, akik még mélyebben

és még többértéket bínyásznak ki ívünkre és mások ívére. Eközben

természetesen magam sem mondom le arról, hogy folytassam az elkezdett munkát."

Hájlát adunk az Árnak az eredményekért, és sok

íldást kívánunk Szilvási József testvérünk szolgálatára.

Á

Al